

En av Turistforeningens mange venninner har sendt nedestående livlige skildring til Årboken; den unge dame har uten tvil benyttet sin ferie godt. Under kyndig veiledning er hennes øine åpnet for turistlivets sunde og rene gleder. Vi håper at Kari også neste år får anledning til å komme ut på langtur, og at hun trekker mange venninner med sig.

FRILUFTSLIV OG TELTLIV

Alt om høsten, nesten før sommerferien er slutt, begynner far, Anna-Marie og jeg å snakke om neste års fottur, og som regel er alt planlagt til minste detalj ved juletider. Et aber er det for manges vedkommende ved en slik tur. De kan ofte ikke gå hvor og når de vil, men må jage på til hytten nåes og nattlosji er sikret for natten. Dette er det ofte rift om.

Slikt har ingen betydning for oss; for far har kjøpt telt. Min søster og jeg blev elleville av glede første gang vi så det. Aldri hadde vi ligget i telt før og hadde ingen anelse om hvordan man innretter sig for natten. Den eneste gang vi hadde sovet ute, var en gang på Storkluken i Meråker, da vi ikke kunde nå Kluksdalen i rett tid. Dengang hadde vi ikke engang ullteppe over oss. Far våket hele natten over et bål, mens vi to søstre sov på et leie av ormegress. Alt tøiet vi eide og hadde brukte vi til overbredsel og sov til langt ut på morgenen.

Første natten vi skulde sove i telt, var vi begge spente på hvordan det vilde gå. Far lærte oss først hvordan et telt skulde reises. Så begynte han å kommandere: «Du, Kari, smører på brødet, og du, Anna-Marie, blir med mig!» Meget nysgjerrig ventet jeg på hvad nu vilde skje. Der kom min søster trekkende på et stort fange granbar og forklarte at dette skulde vi ligge på. Stor forskrekkelse! «Skal vi stikke oss aldeles fordervet, vi da?»

Større og større blev forskrekkelsen eftersom hun kom med mere og mere bar. Snart lå et helt «berg» foran teltet. «Hvor i all verden tenker far å anbringe alt dette?» «Bare se», svarte far, og så la han kvist på kvist som taksten på jorden inne i teltet. Til slutt, da alt var plasert, var det enda god plass igjen til oss derinne. Den natten sov vi bedre enn vi gjør hjemme, på tross av stikkingen.

Efterat vi fikk telt, har vi meget mere utbytte av turene våre. Vi er ikke lenger avhengig av veier eller nattelosji. Regelen er blitt at vi mest mulig

Frøkost ved Storkjerringvatnet.

undgår veiene, og går i fjell og mark. Når vi har kart og kompass, er vi helt ovenpå.

Helst går vi på steder hvor heller ikke far har vært før. På denne måten har vi gjennomstreifet Fosenhalvøen på kryss og tvers, fra Leksvika til Å og derfra til Malm i Beitstaden, og fra Vanvika over Hullvann, Storfjellet og Selvatnet til Tun i Verran. Vi har gjennomstreifet Snåsa og store deler av Sør-Trøndelag, hvorav de viktigste er Trollheimen og Sylene.

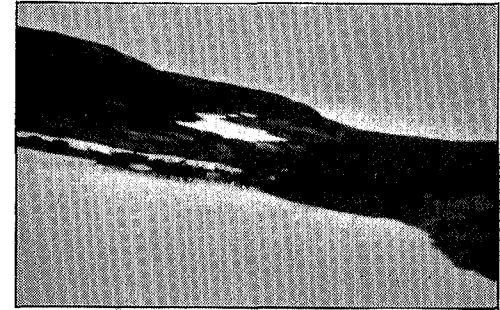
Ofte har vi gått over store vidder i flere dager og ikke sett et menneske; men så ser vi desto mere dyr og planter. Oplevelser mangler ikke i ødemarken. Nu og da treffer vi store flokker med reinsdyr som stiller sig i front mot oss og betrakter oss nysgjerrig. Mange av de vakreste teltplassene våre har vi hatt på slike steder hvor det ikke var et skikkelig tre, bare vidjekratt. Sneen har ligget like i nærheten. Nedenfor har vi alltid en bekk eller et vann. Rundt omkring står høie fjell; men vi slår aldri leir på steder hvor fjellene stenger ute solen.

Når vi slår leir, har hver sitt arbeide. Først finner vi en tørr, flat leirplass med vann i nærheten. Den må ligge slik at solen kommer tidlig om morgenen. Ligger det setrer i vår rute, passer vi på å telte i nærheten, så vi kan få kjøpt melk, og om mulig rømmegrot.

Så begynner arbeidet. Anna-Marie og jeg setter op teltet, mens far skjærer granbar eller vidje. Jeg duer ikke til kokk. Derimot legger jeg baret i teltet nokså fint. Den jobben er altså min, og min søster gjør aftensmaten i stand.

Efter aftens koser vi oss en stund. Far prøver fiskelykken i nærmeste vann eller bekk, og vi andre sitter og prater til det nærmer sig sengetid. «Sengene» redes, og det gjøres nu med ullteppe og regnkapper. Sekkene tjener til hodepute. Våkner vi i solskin, er teltet så ophetet at alt tøiet er sparket av. Rett fra teltet springer vi i vannet og bader, svømmer og boltrer oss alt vi lyster, før vi spiser og ruster oss til å gå videre. Når vi er ferdige, vises det nesten ikke at nogen har teltet der. Alt baret kastes i bekkene eller vannet, og alt avfallet brennes. Blir det regnvær en natt, bryr vi oss ikke om det. Vi lar det regne og berger våre saker tørre inne i teltet.

På en slik tur har vi ofte

Reinsdyr ved Storkjerringvatnet.

Gammel bro ved Skalstugan.

Gamme mellem Sved og Færsdalen.

at det var femte året døtrene var med. «Går dere virkelig om vinteren og med de to jentungan?» spurte konen nesten forskrekket. «Nei, om vinteren er jeg på kontor i byen», smålo far. «Ja, vi skjønt' da at De itj var fant», svarte datteren henes fort, og vi fikk melken og potetene.

En gang blev vi overrasket av to okser mellom Svåndalen og Hjerkin. Teltet var knappet igjen, og vi hadde lagt oss for å sove. Da merket vi at det var nogen som puslet utenfor teltet. Like etter snuste vedkommende på teltduken, og vi så at det var mulene på to dyr. Ved å gløtte i teltåpningen fikk vi øie på to okser. Spør om vi blev redde! — i ethvert fall Anna-Marie og jeg var vettskremte. Sannelig stakk de ikke mulene under teltet. Far skjøv dem bort ved hjelp av en stokk. Oksene brølte. Tilslutt stakk de hornene under og rev en flenge i teltduken. Da gikk far ut for å jage dem bort; han var bebebnet med en tykk stokk. Utenfor stod — to oksekalver! At far slo litt i bakken med stokken sin, var nok til at oksene fór avgårde. Da vi fikk motet tilbake og fikk øinene op for det komiske i situasjonen: Far som stod i bare underbuksene og slo i bakken, vi to andre aldeles vettskremte i teltet og oksene som fór avgårde med halen mellom benene. Vi brøt ut i en befriende latter.

Siden fikk vi vite at 228 okser beitet i disse traktene den sommeren.

På høifjellet med telt og fiskestang er et fritt og herlig liv. Er man ikke den lykkelige eier av et telt, finnes der så mange gode hytter at det gjør ingen ting. Sekkene kan være tunge, og det kan også ellers være slitsamt; men vi misunner aldri folk som ligger på pensjonater og drar sig.

Kari.

pussige opplevelser. Engang kom vi til Garnes i Verdalen. Det var ikke nettop nyklærne vi hadde på, og da vi hadde vært på vandring en ukes tid, antar jeg vi så ut til litt av hvert. Vi var tørste og manglet tilfeldigvis poteter. På en av gårdene spurte vi om å få kjøpe melk og poteter. Litt motvillig svarte konen tilslutt at det skulde vi få. Far kom i snakk med henne, og i samtalen løp nevnte han

ÅRSBERETNING FOR 1932

45DE ÅRSBERETNING

GENERALFORSAMLING

avholdtes efter vanlig bekjentgjørelse den 10. juni i Studentersamfundet. Tilstede var 92 medlemmer.

1. Årsberetning for 1931 blev oplest og vedtatt.
2. Regnskapet for 1931 blev oplest og godkjent.
3. Styrets budgjettsforslag for året 1932 blev oplest og vedtatt.
4. Foreningens formuesstatus pr. 1. januar 1932 blev oplest.
5. Valg av 2 styremedlemmer istedenfor de uttredende, dosent Carstens og arkitekt Tønseth. Valgt blev dosent Carstens med 77 stemmer og arkitekt Tønseth med 74 stemmer. Som varamenn valgtes frk. Astri Mittet, kontorchef Dahl og advokat Dahl. Til revisorer gjenvalgtes kasserer Harald Hanssen og skibsmegler Jon Berg.

Den tidligere valgte turkomiité blev gjenvalgt. Komitéen blev forsterket med et nytt medlem, agent Hilmar Nilsen, hvorefter komitéen nu består av: Per Vinje, Magne Haave, Egil Lie, frk. Astri Mittet, Hilmar Nilsen og Olaf Jensen, samt Roar Tønseth og Håkon Aas som styrets representanter.

Styrets forslag om at medlemmer som hadde vært betalende i 40 år går over til livsvarige medlemmer blev enstemmig vedtatt.

Lærer Hofstad forespurte om hvorledes foreningens skogplanting blev foretatt, og kritiserte den måte hvorpå Skogselskapets midler blev anvendt, idet han fant det nytteløst å foreta skogplanting i så høitliggende strøk, som f. eks. i sommer omkring Nedalen. Formannen imøtegikk herr Hofstad, idet han fremholdt at det lå i Skogselskapets interesse forsøksvis å plante skog også i de høie-